

34ste zondag door het jaar A – Christus Koning

Ez 34, 11-12.15-17

1 Kor 15, 20-26.28

Mt 25, 31-46

Christus, Herder, Rechter en Koning, verborgen in de misdeelde onder ons

De evangelietekst van vandaag biedt ons een voorbeeld van een gekend literair procédé in de Bijbel. Met veel beelden wordt een beschrijving gegeven van gebeurtenissen die de schrijver verplaatst naar het eerste begin of naar de uiterste toekomst, het einde der tijden. Dit is dan geen letterlijk relaas van gebeurtenissen, maar een beeldrijk verhaal dat op een symbolische manier iets duidelijk maakt (openbaart) over het meest fundamentele wat nu in het heden aan het gebeuren is, maar nog versluierd blijft. Wij lijken dus een ooggetuigenverslag te krijgen van de zgn. eerste of laatste dagen, maar de bedoeling is ons, met veel symboliek, iets te vertellen over wat er vandaag in onze werkelijkheid aan het gebeuren is, maar dan wel nog verborgen, in de diepte. Dit is een manier om de diepere werkzaamheid van God in onze huidige mensenwereld uit te spreken, te openbaren. Laten wij dus onthouden dat wij de teksten van vandaag lezen, niet als een letterlijke reportage over het toekomstige einde van onze wereld, wél als een beeldrijke "openbaring" van de uiteindelijke bedoelingen van God met ons, nu.

Op deze laatste zondag van het kerkelijk jaar worden wij uitgenodigd nu reeds te kijken naar Christus, onze Herder, onze Rechter en onze verborgen Koning. Christus zien als onze uiteindelijke Herder betekent, dat wij willen geloven dat de diepe bedoeling van onze mensenwereld is dat wij allen ter bestemming komen bij God, zoals de schapen, ook de verdwaalde, ook de verwonde, uiteindelijk allemaal door de herder worden bijeengebracht in de veilige geborgenheid van de stal. Wij willen geloven dat wij op weg zijn in de voetsporen van de Heer die als een herder ieder van ons persoonlijk bij name kent en voor ons Zijn leven geeft. Het is onze diepste hoop dat wij nu reeds aan het te groeien zijn naar die liefdevolle gemeenschap onder de herdersstaf van de Heer Jezus. Daarom proberen wij nu reeds elke dag te leven in dat perspectief van die liefde en dat geborgen te zijn bij de Herder. Dat laat ons toe nu te leven als fundamenteel vertrouwvolle en dankbare mensen.

God is ook onze uiteindelijke Rechter. Het beeld van de Rechter begrijpen wij volledig verkeerd als wij denken dat God zou straffen om wraak op ons te nemen. Een rechter is niet iemand die wraak wil nemen, maar iemand die recht doet aan het goede. Zolang wij leven, blijven goed en kwaad steeds met elkaar vermengd. En dat kan sommige mensen hopeloos maken. Zij vragen zich angstig af: "Zal het goede uiteindelijk wel krachtig genoeg zijn om de bovenhand halen?" Als wij, christenen, God aanvaarden als uiteindelijke Rechter dan betekent dit dat wij geloven dat Hij wél de kracht heeft om het kwade te scheiden van het goede, juist om alleen het goede te laten verder leven. God maakt dus nu reeds wel een scherp onderscheid, een heilzame scheiding, juist om het goede definitief te redden. Wij geloven dat er bij Hem een goed leven mogelijk is dat niet meer vermengd is met kwaad en dood, een verrezen, eeuwig leven dus. Wij geloven in een God die recht verschaft aan het goede en ons altijd de kracht geeft om het kwade te overwinnen. Dat laat ons toe nu te leven als hoopvolle mensen.

Waarom legt het evangelie zo de nadruk op de tegenmogelijkheid van vernietiging en dood? Omdat de mens vrij is en dus ook die keuze kan maken. Vermits God Liefde is en dus niemand wil dwingen, respecteert hij de vrijheid van de mens, ook als die het aangeboden goddelijk leven wil weigeren. Wie echt wil kiezen voor het kwaad, kan dat, maar hij haalt dan wel over zichzelf vernietiging en dood. Het is niet God die op het einde de slechte mens zal straffen. Het is de mens, die kiezend voor het kwade, zichzelf nu reeds straft. Wij weten heel goed dat zulke mensen nu reeds onze wereld tot een hel kunnen

maken. Maar ik herhaal dat wat hier verteld wordt over de oordelende Rechter geen voorspelling is van wat er precies gaat gebeuren achteraf, ná ons leven. Het is veeleer een beeld om er ons aan te herinneren voor welke keuze wij nú staan. Elke dag nodigt God ons uit niet moedeloos te worden, maar dat levenbrengend onderscheid te maken tussen goed en kwaad, het ene te doen en niet het andere, mens te zijn en geen onmens. Wij geloven dat Hij radicaal aan de kant staat van het goede en dus ook van diegenen die nu reeds het goede betrachten. Daarom proberen wij te leven en te werken vanuit die diepe droom. God is ook onze uiteindelijke Koning. Maar nu wel nog een verborgen Koning, die Zichzelf vandaag vereenzelvigd met de armen en de geringen op onze weg. En dat is voor ons de meest onthutsende openbaring. Wij zijn spontaan geneigd in onze samenleving een onderscheid te maken tussen vooraanstaanden en geringen. Maar het is Gods diepe droom dat iedereen gelijk wordt behandeld, ook diegenen die wij spontaan miskennen of links laten liggen. Als Jezus "Koning" mag genoemd worden dan is het niet omdat Hij heerste, maar omdat Hij de mensen diende, ook de zwaksten en de uitgestotenen. Voor ons bestaat er maar één manier om deze Koning te dienen: diegenen dienen die Hij diende, de kleinsten, de zwaksten onder ons.

Uiteindelijk stelt God onze Koning nu reeds aan ieder van ons één vraag: "Hoe groot is de liefde van je hart voor de misdeelde op je weg?" Christus wordt meer en meer de Heer van heel de wereld waar christenen in het gelaat van de gekwetste, kleine mens de trekken van God Zelf herkennen en door hun inzet en edelmoedigheid de wereld helpen groeien tot Zijn koninkrijk van liefde. Wij proberen te leven en te werken in het besef dat de geringste op onze weg nu reeds de Koning in ons midden is. Dat nodigt ons uit nu te leven als mensen die fundamenteel open staan voor onze medemens. Zo is de heerschappij van de Liefde onder ons aanwezig, in Christus, Herder, Rechter en Koning, vanaf het begin, tot op het einde, maar vooral vandaag.

Pater Frans s.j.